

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Ağustos 2009 • No:17

İşçi Sınıfı Krizin Bedelini Ödemeyecek!

Patronlar sınıfı dünyayı sarsan ekonomik krizden çıkılmakta olduğunu iddia ediyor. Ama aynı zamanda da, dünyanın her köşesinde ya fabrikaları kapatıp işçileri işten atarak, ya ücretsiz izine çıkartarak ya da ücret kesintileri yaparak krizin faturasını işçi sınıfına çıkarmaya devam ediyor. Patronların bu saldırılarına karşı tek tek fabrikalarda da olsa, dünyanın birçok ülkesinde işçiler işgallerle, grevlerle, direnişlerle mücadele bayrağını yükselterek cevap veriyorlar. Krizin faturasını ödemek istemediklerini eylemleriyle dile getiriyorlar. Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de direnişlerde ve grevlerde bir artış var.

Asya, Avrupa, Afrika ve Amerika kıtalarının birçok ülkesinde, işçilerin gerçekleştirdikleri eylemler her geçen gün daha da radikalleşiyor. Bu eylemlerle kararlılıklarını ortaya koyan sınıf kardeşlerimiz, haklarını patronlara teslim etmeyeceklerini haykırıyorlar. Fransa’da ve Güney Kore’de yakın zamanda yaşanan direnişler, işçilerin, saldırılar karşısında ortaya koydukları militan mücadeleyle haklarına nasıl sahip çıktıklarını gözler önüne serdi.

Fransa’da New Fabris, JLG ve Nortel fabrikalarında çalışan işçiler, patronların iflas etmesi ve işçileri sokağa atması üzerine, fabrikalarını işgal ettiler. İşten atılmayı kabul etmeyen Fransız işçi kardeşlerimiz, patronları, talepleri karşılanmazsa fabrikayı havaya uçurmakla tehdit ettiler. İşçiler, yaptıkları bu kararlı eylemleri sonucunda kişi başına New Fabris’te fazladan 12 bin, JLG ve Nortel’de ise 30 ila 50 bin euro arasında tazminat ödemeyi patronlara kabul ettirdiler. Yine Fransa’da Michelin ve Mauduit tekkelerinde çalışan işçiler, yöneticileri tazminat talebiyle rehin aldılar. İşçiler tazminatların ödeneceği sözünü aldıklarında eylemlerini sona erdirdiler.

Güney Kore’de Ssangyong Motor işçileri, 2600 işçinin işten çıkarılmak istenmesine, fabrikayı işgal ederek cevap verdiler. 77 gün boyunca devam eden işgali kırmak için önce işçilerin elektrik ve suları kesildi, yaşamsal ihtiyaçlara ulaşmaları engellendi. İşgalin son 3 günü Kore polisi havadan ve karadan vahşi bir saldırı gerçekleştirdi. Fakat polisle çatışmaktan geri durmayan işçiler, fabrikalarını polisin saldırısına

karşı bir kale gibi savundular. Polisin yoğun saldırısı üzerine boyahane bölümüne çekilen işçiler, patronun sendikayla görüşmeyi ve müzakerelere başlamayı kabul etmesi üzerine eylemlerine son verdiler. Koreli işçi kardeşlerimizin bu örnek alınacak militan mücadelesini, aileleriyle birlikte işçi kitleleri de desteklediler ve kazanmaları için kampanya yürüttüler.

Hindistan’da banka çalışanları ve öğretmenler, Arjantin’de çelik işçileri, Mısır’da pamuk işçileri, Kanada, Pakistan ve Yeni Zelanda’da mühendisler, İngiltere’de Vestas işçileri; Nepal’de, İran’da, İrlanda’da ve dünyanın daha birçok bölgesinde işçiler, gerçekleştirdikleri kitlesel grevler, ülke çapında iş bırakma eylemleri ve direnişlerle krizin faturasını ödemeyeceklerini ortaya koydular. Bu eylemlerle egemen sınıfın sözcülerinin “kriz geçiyor” palavralarına da yanıt veriyorlar. Patronların sözcüleri Türkiye’de de krizin etkisinin geçtiğini söylüyorlar. Oysaki işten atmalar ve hak gaspları ile krizin faturasını bize çıkarmaya devam ediyorlar. Bu saldırılara karşı birçok fabrikada işçiler işgal, grev ve direnişlerle karşılık verdiler. Mersin limanında çalışan işçiler polisin saldırılarına rağmen örgütlülüklerini korumayı, sendikalarına sahip çıkmayı ve sendikacı olarak işe geri dönmeyi başardılar.

Sermaye sınıfı dünyanın her yerinde, kriz geçti diyerek, işçi sınıfının vereceği tepkiyi dindirmek ve krizin sonuçlarını bizim sırtımıza bindirmek istiyor. Oysa kapitalist sömürü sisteminin yarattığı kriz bitmemiştir. Bitmediği gibi, daha da ağırlaşarak emekçilerin üzerine çökecektir. Patronlar sınıfı sermayelerini büyütme için dünyayı yakıp yıkmaya hazırdırlar. Çünkü kapitalistlerin dini imanı kârdır. Kapitalist krizi ve onun yol açtığı savaşları ortadan kaldırmanın tek bir yolunun olduğunu unutmamalım. O yol, işçi sınıfının örgütlenerek vereceği mücadeleden geçmektedir. Türkiye’de ve dünyada tek tek fabrikalarda gerçekleştirdiğimiz grev, işgal ve direnişleri birleştirelim. Mücadelemizi bütün işyerlerine yayalım, dünya çapında mücadele eden sınıf kardeşlerimizle aynı yoldan gidelim ve mücadele bayrağını yükseltelim!

Grev ve Direnişlerin Daha Bilinçli Olması İçin...

■ Serna-Seral grevcilerinden bir işçi

Grev ve direniş mücadelesi veren ve önümüzdeki dönemde bu mücadeleye atılacak olan işçi arkadaşlar, merhaba. Gerek fırsat buldukça ziyaret ettiğim grev ve direniş yerlerinde, gerekse de UID-DER'in internet sitesi ve İşçi Dayanışması bülteninde, sizlerden gelen mektuplarda bir şey dikkatimi çekti. Neredeyse hepsinde ortaklaşan bir sorun var: Ekonomik olarak çekilen sıkıntılar. Biz işçiler zaten patronların verdikleri üç kuruş ücretle bile ekonomik sıkıntı çekiyoruz. Bir de grev ya da direniş nedeniyle bu ücret kesilince, en doğal ihtiyaçlarımız olan barınma, yemek, elektrik, su vb. için gerekli parayı bile bulamaz oluruz. Bu sorun en çok da biz mücadele etmek isteyen işçileri düşündürür. Fakat sınıfımızın tarihi ve deneyimleri bu sorunun da çözümünü ortaya koyuyor.

Ben de 250 günün üzerinde grevde kalan Serna-Seral'de **önce işyeri daha sonra ise grev komitesinde** yer alan bir işçi olarak, daha greve çıkmadan önce sınıf bilinçli öncü işçilerden bu deneyimleri öğrenme şansını bulmuştum. Bir söz vardır "yangın çıktıktan sonra itfaiye oluşturulmaz." Biz de mücadele içinde karşı karşıya kalacağımız ekonomik sorunlara yangın gibi bakmalı ve önlemini önceden almalıyız. Bizler daha greve çıkmadan önce geçmişten aktarılan deneyimler sayesinde bir **işyeri fonu** oluşturduk. Bu fona kişi başına ne kadar para toplanacağını, ne kadar zaman aralığıyla

toplanacağını, hangi durumlarda bu fonun kullanılacağını ve bu para ile ilgilenecek arkadaşları belirledikten sonra tüm işçi arkadaşlardan para toplamaya başladık. Fonun başına da kadın işçileri getirdik, çünkü işi çok daha iyi yürütüyorlardı.

Arkadaşlarımızın da onayını alarak, biriktirdiğimiz bu fonu daha greve çıkmadan önce kullanmaya başladık. O dönemde mücadele eden Seka, Coca Cola ve deri işçilerinin direnişlerini ziyaret edip destek vermek için bu fondan faydalandık. Grevimiz boyunca belirlediğimiz sıkıntıların giderilmesi noktasında, başka bir çözüm bulamadığımızda imdadımıza yine bu fon yetişti. 250 günü aşkın bir süre grevde kalmamıza rağmen grevimiz bittiğinde bile fonumuzda halen paramız bulunuyordu. Bu da bize şunu öğretti; **eğer bizler sınıfımızın mücadele tarihini öğrenir ve onların eskimeyen mücadele araçlarını bugün uygularsak, patronlar sınıfına karşı daha dik ve dirençli durabiliriz.** Sınıfımızın tarihine dair her şeyi öğrenmeli ve hiçbir şeyi unutmamalıyız. Grev ve direniş yerlerinde sınıf mücadelesini bir adım ileriye taşımak için direnen tüm mücadeleciler işçi arkadaşlara başarılar diliyorum. Gün geçtikçe sayısı artan grev ve direnişlerin daha bilinçli, daha militan ve daha yaygın olması için durmadan çalışmaya devam.

Geliyoruz zincirleri kıra kıra, patronların kafasına vura vura! ■

“Grev Mutfakta kırılır”

■ Bostancı'dan bir işçi

Bu sözü ilk duyduğumda çok anlam verememiştim ama grev deneyimini yaşamış işçi arkadaşlarımızın anlattıklarını dinlediğimde kavramaya başladım. Yaşanılan birçok grev doğru örgütlenme yapılamadığı için başarısız bir biçimde sonlanıyor. Bunun en önemli nedenlerinden birisi de grev örgütlenmesinde işçilerin ailelerini unutmalarıdır. Oysaki grev, sadece işçinin değil ailesinin de sorunudur. **İşçi ailesinin grevi sahiplenmesi**, mücadelenin başarıyla gerçekleştirilmesinin anahtarlarından birisidir.

Sendikal mücadeleyi başlatan birçok işçi ya ailesinden çekindiği ya da korktuğu için onlara haber vermeden bu sürecin içine girer. Aileyi ikna etmek ikinci plana itilir. Çünkü grevin çok kısa sürede biteceği düşünülür. Oysaki grev ya da direniş uzun soluklu bir mücadeledir. Ekonomik anlamda hazırlıksız yakalanan grevlerde, kısa zamanda parasal sıkıntılar baş gösterir. Aileler grevin ilk günlerinde ses çıkartmazken, ilerleyen süreçlerde verilen mücadelenin karşısında durmaya başlarlar. Mutfaktaki kaptaki yemek azaldıkça aile içinde huzursuzluklar artar ve yaşanılan tüm sıkıntıların sebebi patron değil de **“grev”** olarak algılanmaya başlar. Hatta çoğu zaman grevci işçinin grev alanına gitmesi bizzat ailesi tarafından engellenir. Sıkıntılar arttıkça işçinin, ailesinin bu taleplerine karşı direnme ve dayanma gücü azalır. Grev gizli gizli mutfak cephesinden kırılmaya başlanır.

Ailelerin grevleri sahiplenmesi, bizzat örgütlenmenin içinde yer alması ve hatta komite kurarak grevin en büyük destekçisi olması grevin yaşamsal sorunudur. Örneğin 2005 yılında örgütlenen Serna-Seral işçileri ailelerini de kısmen grev mücadelesinin içine katmayı başarabilmiş ve bunun da yardımıyla 250 günün üzerinde militan bir mücadele gerçekleştirebilmişlerdi. Kurulan **“aile komitesi”**nin örgütlemesiyle birbirlerinin ailelerine ev ziyaretleri düzenleyerek daha bir kaynaşmışlardı. Aile komitesi, yardımcı kuvvet olarak sorun yaşayan ailelerle sohbetler ederek ve **grevin nedenini, amacını** tartışarak bu sorunları gidermeye çalışıyordu. Hasta olan işçilere ziyaretler düzenleyerek birbirlerinin moral kaynağı oluyorlardı. Grevde yapılacak işlerin bir kısmını üstlenerek grevin rayında yürütülmesinde cephe gerisi hizmeti veriyorlardı. Ve şunu çok iyi biliyorlardı ki **“onlar kazanırsa biz de kazanırız.”**

Patronlar sınıfına baktığımızda işçilerin örgütlenmeleri karşısında domuz topu gibi birleştiklerini görürüz. Normal günlerde birbirlerinin boğazını sıkmaktan geri durmazken, işçilerin karşısında aralarındaki rekabeti erteliyorlar. Aralarında kan bağı olsun ya da olmasın birbirlerine her türlü maddi ve manevi yardımı yapıyorlar. Çünkü bir fabrikada işçilerin grevi kazanmasının diğer fabrikalara da örnek olacağını biliyorlar. Buna izin vermemek için ellerinden gelen tüm çabayı sarf ediyorlar. Bizler de bunun karşısında grev ya da direniş başlamadan önce ailelerimizi ikna etmeli ve mücadeleye kazanmalıyız. Çevremizdeki işçi arkadaşlarımızın ya da ailelerimizin grev ve direnişimize sahip çıkmalarını sağlayarak tüm zorlukların üstesinden gelebiliriz. . ■

Halkalı Kâğıt'ta Grev!

Halkalı'da Türk-İş'e bağlı Selüloz-İş sendikasında örgütlü kâğıt işçileri 17 Temmuzda greve çıktı. 7 aydır devam eden toplu sözleşme sürecinde, patron, krizi bahane ederek işçilere "sıfır" zam dayatmak istedi. 2009 için "sıfır" zammı kabul eden işçiler 2010'da ücretlerine 140 TL seyyanen zam yapılmasını istediler. İşçilerin bu talebine aldırmayan işveren 2010 için de "sıfır" zammı dayattı. Hayat koşullarının her geçen gün ağırlaştığını ve ücretlerinin yetmediğini söyleyen işçiler, grevden başka çarelerinin kalmadığını ve talepleri kabul edilene kadar mücadele edeceklerini ilan ederek greve çıktılar. Geçen süreç içinde kararlılıkla mücadelelerine devam eden kâğıt işçileri her ne pahasına olursa olsun bu grevi başarıya ulaştıracaklarını açıkladılar.

Grev yerindeki işçilerin büyük bir çoğunluğu ilk grev deneyimlerini yaşadıklarını, mücadelenin nasıl bir şey olduğunu, grevin ne anlama geldiğini burada öğrendiklerini, grevi ziyarete gelen işçilere sevinçle anlatıyorlar. Sendikanın önemini bir işçi şöyle açıklıyor: **"En kötü örgütlülük bile örgütsüzlükten çok daha iyi.** Biz 35 yıllık bu fabrikada bir ilki başardık, hak almak için mücadele dedik, bu bizim göğsümüzü kabartıyor. Bugün tüm fabrikalarda işçilerin haklarını almak için mücadele etmeleri gerekiyor. Biz de ta ki greve çıkacağımız güne kadar nasıl olacak diyorduk, işte bugün grevdeyiz ve so-

nuna kadar direneceğiz."

Başka bir işçi ise söze şöyle devam ediyor: "Bu grevin amacını sadece üç beş kuruş daha fazla ücret almak olarak düşünmüyorum. Bu grev yıllar boyunca yoğun baskılar altında çalıştırılmamızın, bu ezilmişliğin, patrona karşı biriken öfkenin dışı vurumudur. Bu savaştan kazanan taraf olarak çıkmak için ne gerekiyorsa yapılacak."

Grev çadırının otoyolun kenarında olması ise işçilere müthiş derecede moral veriyor. Yoldan geçen işçi servislerinin içinden işçiler el sallıyor, alkış tutuyor, hatta açık camlardan grevi destekleyici sözlerle grevdeki işçileri gururlandırıyorlar. Onun dışında gün içerisinde yine arabalarının kornalarıyla destek veren insanlar çadırdaki işçileri mutlu ediyor. İşçilerden bir tanesi yoldan geçen araçlardan hangisinin patronlardan hangisinin işçilerden yana olduğunu şöyle açıklıyor: **"İşçileri destekleyenler bu tarafa bakıyor, patronlardan yana olanlar ise sanki burada hiçbir şey yokmuş gibi diğer tarafa bakıyorlar."**

Patronların gerçek yüzünü bu grevle daha iyi gördüklerini ve hak almak için mücadele etmekten başka çarelerinin olmadığını, üretimden gelen güçlerinin ne kadar önemli olduğunu burada daha iyi anladıklarını söyleyen kâğıt işçileri, **grevin işçi sınıfı için bir okul olduğu** gerçeğini bir kez daha doğrulamış oluyorlar. ■

Alpagut İşçilerinin Grevi Kazanımla Bitirildi!

Çelikler Alpagut Dodurga Linyit işçileri yürüttükleri grevi kazanımla bitirdiler. 5 gün süren grev sonucunda patron, işçilerin talebini kabul etmek zorunda kaldı.

Alpagut patronu, işçiler toplu ola-

rak greve çıktığında önce "%8 zam veriyorum, istemeyen gitsin" diyerek işçileri tehdit etmişti. Patron ikinci görüşmede 10 işçiyi işten attığını ve geri kalan işçilerin ücretlerine de %12 zam yapacağını söylemişti.

İşçilerin kararlı duruşu karşısında geri adım atan patron, %12'lik zammı kabul etti ve 10 işçiyi işten çıkartamadı. Alpagut patronu, son görüşmede üretimin bir an önce başlaması için, ustaların ücretini 800 TL'den 900 TL'ye,

usta yardımcılarının ücretini 653 TL'den 800 TL'ye, düz işçilerin ücretini ise 576 TL'den 700 TL'ye yükseltmeyi kabul etti.

Alpagut işçileri toplu olarak greve çıktılar. Birlikte hareket ettiler. Üretimi tamamen durdurdular. Patronun dışarıdan getirdiği işçilerin madene inip çalışmasını engellediler. Üretimin durmasına tahammülü olmayan patron işçilerle anlaşmak zorunda kaldı. **İşçiler örgütlü ve birlikte hareket ettiğinde başaramayacakları hiçbir şey yoktur.** ■

Sinter Metal İşçisi Hakları İçin Yürüdü!

Patronların çıkarlarını savunan Üsküdar 3. İş Mahkemesi Sinter Metal işçilerinin davasını bir kez daha erteledi. Bu durumu ve yeni saldırı yasalarını protesto etmek isteyen Sinter Metal işçileri, Taksim tramvay durağından Galatasaray Lisesi önüne “**Kölelik Bürolarına Hayır!**”, “**İşten Atmalar Yasaklansın**” gibi işçilerin güncel sorunlarına dair sloganlar eşliğinde bir yürüyüş eylemi yaptılar. Yürüyüş boyunca yapılan kısa konuşmalarda metal işçilerinin haklı davası anlatıldı. Yürüyüşe grev ve direnişte bulunan ATV-Sabah, Entes ve SEGA işçileri de katıldı.

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, yaptığı basın açıklamasında yargı sürecini eleştirdi. Bakanlık ve milletvekillerine yapılan başvurulardan da bir sonuç alamadıklarını belirten Serdaroğlu, her şeye rağmen Birleşik Metal-İş Sendikası ve Sinter Metal işçilerinin ilk günkü kararlılıkla direnmeye devam edeceklerini belirtti. İşçiler, başkanın konuşmasına “**Satılık Adalet İstemiyoruz!**”, “**Direne Direne Kazanacağız!**” sloganları ile karşılık verdiler.

Sinter Metal işçilerinin eylemine katı-

Deri-İş'ten Basın Açıklaması

Deri-İş 21 Temmuz Salı günü Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde coşkulu geçen bir basın açıklaması düzenledi. Eski adı Akko Deri olan **Arinna Deri** patronunun sendikalı işçileri istifaya zorlaması öğlen saatlerinde protesto edildi. Deri-İş sendikasına üye işçiler fabrikalardan toplu halde çıkarak Arinna Deri fabrikasına yürümek üzere toplandılar. Sloganlarla yürüyen 500 kadar deri işçisine, aynı bölgede direnişte olan **Sega Otomotiv ve AKS işçileri**, Yol-İş, Harb-İş, Limter-İş'in yanı sıra **ÜİD-DER** de destek verdi.

Arinna Deri önünde yapılan basın açıklamasını Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi yaptı. Servi, Deri-İş'in geçmişten beri mücadeleci bir sendika olduğunu ve kazanılan hakların kaybedilmemesi için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi. Basın açıklamasına destek olan Sega işçileri de bir konuşma yaptılar. Sega işçileri “**bizler inanıyoruz ki mücadelelerimizi hep birlikte büyütürsek, insanca yaşayacağımız bir dünya kurabiliriz**” dediler. ■

Gebze'de Yıkımlara Karşı Protesto

Daha önce Gebze Belediye Meclisi'nin “Kentsel Dönüşüm Proje Alanı” diye karar aldığı Cumhuriyet Mahallesi ve Adem Yavuz Mahallesi sakinleri, 26 Temmuzda bir kez daha protesto için bir araya geldiler.

Otobüslerle saat 16'da Gebze Cumhuriyet Meydanı'na gelen mahalle sakinleri, sloganlarla, barınma haklarından vazgeçmeyeceklerini, müteahhit başkan istemediklerini haykırdılar. Dernek başkanı Çelebi'nin konuşmasının ardından mahalle sakinleri de duygularını ifade ettiler. Mahalleliler, “**buraları dişimizle tırnağımızla kurduk, vergi verdik, şimdi elimizden almak istiyorlar ama buna izin vermeyeceğiz**” dediler.

Dayanışma için İzmit Arızlı Deprem Konutlarından ve Ankara Dikmen Vadisi'nden gelenler de vardı. Söz alan bir ev kadını, Dikmen Vadisi'nde yıkımlara karşı 4 yıldır mücadele ettiklerini ve kazandıklarını, burada kadınlara çok iş düşüğünü, emeğiyle geçinen insanların mücadele etmezlerse ellerinde bir şey kalmayacağını ifade etti. ■

İZBETON İşçisi Grev Kararını Astı

İzmir'de Belediye-İş ile büyükşehir belediyesine bağlı İZBETON şirketi arasında gerçekleşen toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanmadığı için,

işçiler 5 Ağustosta belediyenin kapısına **grev** kararını astılar. 60 gün içerisinde bir anlaşma sağlanamazsa işçiler greve çıkacaklar.

Belediye-İş Sendikası ile İZBETON şirketi arasında 1125 işçiyi ilgilendiren TİS görüşmeleri, 19 Mart 2009 tarihinde başladı. 140 günden bu yana yapılan görüşmelerde anlaşma sağlanamadı. CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi ile 29 Mart yerel seçimleri öncesinde yapılan TİS görüşmeleri yüzde 18 ile 23 ara-

sında zamla imzalanmıştı. Seçimlerden sonra tekrar seçildiği halde belediye başkanı, TİS'i daha düşük zamla sonuçlandırmaya çalışıyor.

Belediye işçilerinin grevi kazanabilmeleri 60 gün boyunca yapacakları hazırlığa bağlıdır. Bu süre içinde grev komitesi başta olmak üzere, grev fonu oluşturulmalı ve kendi ailelerini de mücadelelerine ortak etmelidirler. İşçiler örgütlü güçlerine ve sınıf kardeşlerine güvenmelidirler. ■

Validebağ'da Mücadele Devam Ediyor!

Validebağ Devlet Hastanesinin, Kamu Hastaneleri Birlikleri Yasa Tasarısı kapsamında Üsküdar Devlet Hastanesiyle birleştirilmesi, hastane çalışanları, Validebağ sakinleri, hasta yakınları, UİD-DER ve Validebağ Gönüllüleri Derneği üyeleri ile direnişteki SEGA işçilerinin de katılımıyla protesto edildi. Hastane birleştirme işleminin resmen tamamlanacağı 30 Temmuz günü yapılan eyleme hemşireler, laborantlar ve doktorların yanı sıra taşeron işçiler de büyük oranda katıldılar.

Hastane emekçilerinin akıbetini belirsizliğe mahkûm eden birleştirme, tüm çalışanlarda ve uzun yıllardır bu hastanede tedavi gören hastalarda tepkiye neden oluyor. Bu nedenle eylem öncesi hazırlıklara da hastane çalışanlarının önemli bir bölümü katıldı. Validebağ halkını ve sağlık çalışanlarını Validebağ Korusuna ve hastanelerine sahip çıkmaya çağıran bildiriler, birkaç gün boyunca hastanede ve hastane çevresinde dağıtıldı. Hastane girişleri ve bahçesine pankartlar asıldı. Eylem günü kantin önüne kurulan masada imza toplandı. Bu çalışmalar sonucunda, eyleme katılım da daha yüksek oldu. İmza masasına çevredeki insanlar yoğun ilgi gösterdiler.

Poliklinikler önünde toplanılmasının ardından başlayan eylemde söz alan SES işyeri temsilcisi, "Bizler halk yararına yapılacak bir şeye karşı olmayız... Yaptığımız bu eylemlerle

örgütlülüğümüzü ortaya koymuş oluyoruz. Bizler, bir gün sonra ne olacağını bilmeden, belirsizlik içinde çalışıyoruz. Bu süreçte biliyoruz ki hepimiz mağdur olacağız" dedi. Konuşmasının sonunda, mücadeleye devam edeceklerini belirtti.

Konuşmaların ardından basın açıklamasını okumak üzere İstanbul Tabip Odası işyeri temsilcisi söz aldı. Temsilci, devletin sağlık hizmetine ayırdığı bütçeyi küçültmek istediğine, **faturanın da emekçilere çıkarılmak istendiğine işaret ederek**; "İşte bu nedenlerle bizler bu hastane birleştirmelerinin daha verimli ve etkin bir sağlık hizmeti verebilmek amacıyla yapılmadığını biliyoruz. Yangından mal kaçırır gibi, birçok arkadaşımızın izinleri durdurularak ve fazla mesaiye bırakılarak yapılmakta olan bu devir işlemlerindeki aceleyle getirme çabasının nedeni de, olası tepkinin önüne geçebilmek ve mücadeleyi engellemektir. Bu durumun farkında olarak mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

Eyleme destek veren hasta ve hasta yakınları da uygulamaya karşı tepkilerini dile getirdiler. Eylem boyunca emekçiler tepkilerini şu sloganlarla dile getirdiler: "**Söz, Yetki, Karar Çalışanlara**", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "**Birleştirme Değil, İyileştirme**", "Herkes Eşit Ücretsiz Sağlık". Eylem, mücadele çağrısının ardından sona erdi. ■

SEGA Direnişi Sona Erdi

2 Temmuz Perşembe günü 19 işçiyle başlayan direniş, 5 Ağustos Çarşamba günü son buldu. 35 gün süren direnişin sonunda işçilere patron tarafından 30 Ağustos'a kadar paralarının verileceği sözü verildi.

4 Ağustos günü işçiler kendi aralarında aldıkları kararla işverenle görüşme talebinde bulundular. Yaklaşık 1 saat süren görüşme sonucunda, patron 30 Ağustos'a kadar işçilerin ücretlerini ödeme sözü verdi. Bunun üzerine işçiler, "ö güne kadar paralarımız verilmezse 30 Ağustostan sonra direniş ailelerimizle sürdüreceğiz" dediler. 5 Ağustos günü ise işçiler

direniş alanında bir duyuru yaparak direniş bitirdiler. Duyuruda, "Bizler bu 35 günde birçok şey öğrendik. Bu direnişe örgütsüz ve bilinçsiz çıktık. Ama **gün geçtikçe örgütlenmenin ne kadar önemli olduğunun farkına vardık**. İlla da örgütlenmek için başımıza bir şey gelmesi gerekmiyor. Bundan sonra gideceğimiz fabrikalarda buradaki deneyimlerimizi anlatmamız gerekir. Bize yarımda bulunan tüm sendikalara ve işçi örgütlerine dayanışmalarından dolayı çok teşekkür ederiz" dediler.

Sega işçilerinin de dediği gibi, örgütlenmek için illa başımıza bir şey gelmesi gerekmiyor. **Bulduğumuz fabrikalarda örgütlüğümüz oluşturmalıyız ve patronlar sınıfına karşı mücadele bayrağını yükseltmeliyiz.** ■

Kemal Türkler Aramızda!

DİSK'in ve Maden-İş'in mücadelecisi önderi Kemal Türkler, katledilişinin 29. yılında Topkapı Mezarlığında bulunan kabri başında anıldı. Anmaya ÜİD-DER'in de içinde olduğu birçok demokratik kitle örgütü katıldı. Yürüyüş boyunca **"Kemal Türkler Kavgamızda Yaşıyor!"** sloganı haykırıldı.

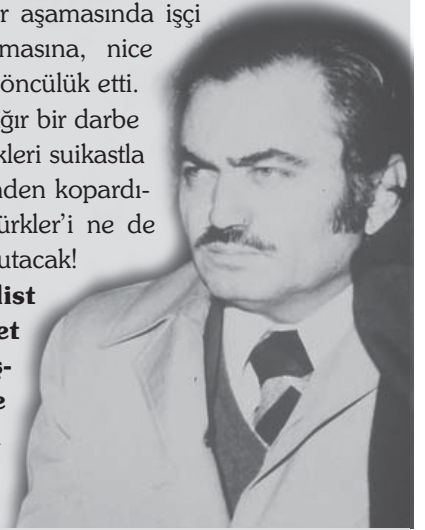
Birleşik Metal Genel Sekreteri yaptığı konuşmada, faşist darbe ile işçilerin kazanılmış haklarının ortadan kaldırıldığını ve DİSK'in kapatıldığını belirtti. Kemal Türkler'e hitaben konuşarak şunları söyledi: "İşçi sınıfının mücadelesinin zor ve kutsal bir dava olduğunu senden öğrendik. Sendikaların gerçek sahibinin işçiler olduğunu senden öğrendik. Söz, yetki ve karar sahibinin işçiler olduğunu senden öğrendik. Ekonomik haklarının yanı sıra siyasal alanın demokratikleşmesi için işçilerin mücadele vermesi gerektiğini senden öğrendik. Öğrendiklerimiz hafızamızda kalmayacak. Hayalimizdeki güzel günler çok uzak değil. Sana işçi sınıfından güzel günler getireceğiz."

Kemal Türkler davasında yapılan hukuksuzluğu eleştiren DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise, davanın görüleceği 30 Temmuz'a güçlü bir katılım çağrısı yaptı. Nitekim bir hafta sonra yapılan duruşmada, ne denli büyük bir hukuksuzluk ya-

şandığı bir kez daha ortaya çıktı. 29 yıldır sonuçlandırılmayan davada, sanık MHP'li faşist Ünal Osman-ağaoğlu, tüm görgü tanıklarına ve somut delillere rağmen, "delil yetersizliğinden" üçüncü kez beraat ettirildi.

Kemal Türkler, yaşamını, işçi sınıfının örgütlenmesine ve insanca yaşanacak bir dünya kurma mücadelesine adadı. Onun önderliğindeki DİSK, sözde "siyaset üstü", devlet güdümlü uzlaşmacı sendikal anlayışa büyük bir darbe vurdu. Sendikal mücadelenin her aşamasında işçi sınıfının karar sahibi olmasına, nice grev ve direnişe başarıyla öncülük etti. Faşist güçler, işçi sınıfına ağır bir darbe vurmak için gerçekleştirdikleri suikastla Türkler'i sınıf mücadelesinden kopardılar. Fakat işçi sınıfı ne Türkler'i ne de verilen mücadeleleri unutacak!

Katillerden ve kapitalist düzenden hesap elbet sorulacak ve bilinçli işçilerin önderliğinde DİSK, yeniden gerçek bir sınıf mevzisi haline getirilecek! ■

Kent A.Ş'de Direnişçi İşçilere Polis Yine Saldırdı

CHP'li Karşıyaka Belediye Başkanı Cevat Durak, "hizmet alımının daralmasını" bahane ederek, 30 Nisan 2009 tarihinde, Genel-İş Sendikasında örgütlü 276 Kent A.Ş işçisini işten atmıştı. Kent A.Ş işçileri 1 Mayıs 2009 tarihinde Karşıyaka Örnekköy Şantiyesi içinde çadır kurarak direnişe başlamışlardı. Aileleri ile birlikte direnişi sürdüren Kent A.Ş işçilerine, 3 Ağustos tarihinde polis saldırı. İşçiler ise polisin saldırılarına sert bir direnişle karşılık verdiler. İşçileri dağıtmaya çalışan polis, Örnekköy şantiyesinden 30 çöp toplama aracını dışarı çıkarttı. Kent A.Ş işçileri polisin şantiyeden çıkarıp götürdüğü çöp toplama araçlarını tekrar şantiyeye geri getirdiler.

Kent A.Ş işçileri daha önce 21 Haziran günü benzer bir saldırıya maruz kalmışlardı. İşçiler saldırıya boyun eğmemiş ve direnmeye devam etmişlerdi. **Belediye işçilerinin kararlı mücadelesini desteklemeli ve sınıf dayanışmasını yükseltmeliyiz. ■**

"Üzüntülüyüz, Öfkeliyiz"

Davutpaşa'da 2008 yılında 6 katlı bir iş hanında meydana gelen patlamada yüzlerce işçi yaralanmış ve 23 kişi de hayatını kaybetmişti. Yapılan denetimlerde binada kaçak katlar, ruhsatsız atölyeler, sigortasız çalıştırılan işçiler tespit edilmişti. Fakat aradan geçen 20 aya rağmen sorumlular bırakın cezalandırılmayı hâlâ yargılanmış bile değiller.

Patlamada hayatını kaybeden ve yaralananların yakınları, bu duruma isyan ederek, 5 haftadır seslerini Taksim tramvay durağında yaptıkları basın açıklaması ile duyurmaya çalışıyorlar. Cumhurbaşkanlığı, Başbakan dâhil tüm yetkililere sözlü ve yazılı şikâyetlerini bildiren aileler hâlâ bir cevap alamamış değiller. İstanbul Valiliğinin ve Zeytinburnu Kaymakamlığının sorumluların yargılanmasına izin vermediğini belirten aileler, 5. haftada yaptıkları basın açıklamasında da üzüntülü ve öfkeliydiler.

Basın açıklamasını yapan aileler, **"Bir Daha Davutpaşalar Olmasın"** diyerek, sorumlular hakkında ceza davaları açılıncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler. ■

Basın İşçilerinin Grevine Mahkeme Engeli

ATV-Sabah işçilerinin İstanbul ve Ankara'da sürdürdüğü grev, 154'üncü gününde mahkeme kararı ile durduruldu. Antalya, İzmir, Adana, Diyarbakır, Bursa ve Trabzon'daki işyerlerinde iki hafta önce başlayan grevler ise devam ediyor. Grevci işçiler ve Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS), yaptıkları basın açıklamasıyla mahkemenin kararını protesto ederek, önümüzdeki süreçte ne yapacakları hakkında bilgi verdiler.

Bu grev de, 12 Eylül'ün baskıcı yasalarının patronları korumaya, işçi sınıfını ezmeye devam ettiğini gösteriyor. Faşist

düzenden kalma yasa ve yasaklar ATV-Sabah işçilerinin grevinde olduğu gibi nice greve daha darbe vurmuştur. Grevler yasaklanırken, sendika konfederasyonları tüm bu gerici yasa ve yasaklara karşı mücadeleden uzak durdular. **Bizlere düşen görev, hem gerici yasalara karşı hem de işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarının geliştirilmesi için mücadele etmeyen teslimiyetçi sendikal anlayışlara karşı örgütlü mücadelemizi güçlendirmektir. ■**

İşgal, İsyan, Direniş: Biz Başka Dünya İsteriz!

Kapitalist sistemin yarattığı kriz sürerken çareyi maliyetleri azaltmakta bulan patronlar sınıfı kendi lüks yaşamlarından hiçbir taviz vermezken, krizin bedelini işçi sınıfına ödettirmeye devam ediyorlar. İşten atmalar, fabrika kapatmalar tüm hızıyla sürüyor. Kimi yerlerde patronların bu planları geri teperken, sessiz sedasız patronların işten atmalarına boyun eğen işçilere de örnek oluyor. “Biz bir bedel ödeyeceksek onlar da ödemelidir!” diyen işçiler direniş geleneğini, tek tek fabrikalarda da olsa dünyanın birçok bölgesinde yükseltiyorlar. Yaşanan uzun soluklu direnişler, çatışmalı süreçler artarak devam ediyor. Sınıf savaşımının kaleleri olan fabrikalar çatışmalara sahne oluyor.

Otomotiv İşçileri Polis Birlikleri İle Çatışıyor

Güney Kore’li Ssangyoung işçileri iki aydır mücadelesine devam ediyorlar. Fabrikayı işgal ederek oturma eylemi yapan işçilere polis defalarca saldırmış ve fabrika içerisine yemek ve su gibi işçilerin yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayacak malzemelerin girmesini engellemişti. Mahkeme kararının ardından polisler, fabrikadan işçileri çıkartmak için, kimyasal silahlarla saldırmaya başladılar. İşçiler buna karşılık polis birlikleri ile çatışmaya devam ettiler. İşçiler fabrikadan çıkmayı reddederek ellerindeki tüm araçları kullandılar. Fabrikadan polislerin üzerine yangın bombası, metal parçalar ve yanmış lastikleri yağmur gibi yağdırdılar. İşçiler üç araç barikat kurmak için yaktılar ve fabrikaya girişleri engellediler. Polisler ise fabrikanın çevresindeki 70 km’lik alanı kuşatma altına aldılar.

21 Mayıs’tan bu yana, Çin sermayeli fabrikayı işgal eden işçiler, işten çıkartmaları protesto ediyorlardı. Yüzlerce işçi metal borular ve yanıcı boya kutuları ile silahlandılar. Hemen bitişikteki boya bölümünde de yaklaşık 500 sendikacı yüzlerce yanıcı madde ile hazır bekliyordu. Çatışmalar savaş görüntülerini aratmıyordu. İki polis helikopteri işçilerin üzerine göz yaşartıcı gaz sıkı. İşçiler göz yaşartıcı gaz dolu polis helikopterlerine “biz böcek ilacıyla öldürülecek böcek değiliz” diye bağıarak direnmeye devam etti. Fabrikanın doğal gazının kesilmesi üzerine ellerindeki tek yi-

yecek maddesi olan pirinci pişirmek için içerideki bütan gaz tüplerini kullandılar. Havalandırmalar kapalı olduğu için havasız kalan işçiler binadaki yanıcı maddeler nedeniyle sınırlı sayıda mum kullanarak aydınlanıyorlardı. Polis işçileri fabrikadan çıkartma denemelerinde sürekli direnişle karşılaşılıyor ve geri çekiliyordu. İşgalci işçilerin ailelerinden oluşan “Ssangyong Motors’u Seven Kadınlar” grubu ise saldırılardan dolayı duydukları öfkeyi ve endişelerini dile getiriyorlar ve destek kampanyası örgütüyorlardı. İşçilerin bu militan mücadelesi sonucunda patronun müzakerelere başlamayı kabul etmesi üzerine eylemlerine son verdiler. ■

Güney Afrika: Kamu Çalışanları Grevde

Binlerce kamu çalışanı Güney Afrika’da genel grev yapıyor. 150 binden fazla belediye çalışanı, otobüs ve temizlik işçisi, %8’e yükselen enflasyon oranının altında ezilmemek için ücretlerine %15 zam istiyor. İşveren ise %13 teklif ediyor. Pazartesi günü polis, grevci işçilere saldırarak 30 işçiyi gözaltına aldı. 12 işçi yaralandı. 28 Temmuz Salı günü işçiler yolları trafiğe kapattılar. Çarşamba günü de bir anlaşma sağlanamadı. Sen-

dikacılar eylemlerine “sakin olun” çağrısında bulunuyor. Güney Afrika Sendikası Genel Sekreteri “Grev yasaldır. Çalışma koşullarımızı ve ücretlerimizi düzeltmek için yasalara bağlı kalarak bu grevi gerçekleştiriyoruz” dedi. Geçtiğimiz günlerde de sağlık yardımı yetersizliği, su ve elektrik kesintileri nedeni ile yerli halk devletin kendisine reva gördüğü yoksulluk koşullarına karşı isyan etmişti. Güney Afrika’da işsizlik hızla yükselmeye devam ediyor ve 4 milyondan fazla insan işsiz. ■

Fabrika Kapatmalara ve İşten Atmalara Yanıt: Patlatırız!

Bir ay öncesine kadar –özellikle Fransa’da– işçiler, patronlarını rehin alıyorlardı. Sonrasında ise kapanan fabrikaları “havaya uçurmakla” tehdit etmeye başladılar. Fransa’daki Nortel Networks yönetimi 28 Mayıs’ta iflasını açıklayarak, 680 işçiden 460’ını Temmuz sonuna kadar işten çıkartacağını duyurmuştu. Fabrika yetkililerinin sorunu çözmek için hükümetle görüşme yapacağı haberleri ise asılsız çıkmıştı. Bunun üzerine Nortel Networks Araştırma Merkezi işçileri 15 Temmuz’da gaz bidonlarını işgal ettikleri fabrikanın etrafına yerleştirerek, işten atılmalarına karşılık tazminat haklarını talep etmişlerdi. 100 bin euro tazminat isteyen işçiler, talepleri kabul edilmezse eyleme geçeceklerini açıklamışlardı.

Fransa’da bu eylem biçimi bir haftada ikinci kez yaşanıyor. Peugeot ve Renault gibi fabrikalara yedek parça üretimi yapan Fransız New Fabris işçileri de, 13 Temmuz’da, tazminatları ödenmediği takdirde fabrikeyi havaya uçuracaklarını söylemişlerdi. İşçiler, yaptıkları bu kararlı eylemleri sonucunda kişi başına 10 ila 50 bin euro arasında

tazminat ödemeyi patronlara kabul ettirdiler. Tüm dünyada işçiler giderek radikalleşen eylemlerle sermaye sınıfına kafa tutuyor. Bütün bu yaşananlar, kriz derinleştikçe dışarıya bir mücadelenin yükselişini gösteriyor. ■

Vestas İşçileri Mahkeme Kararına Aldırmıyor

İngiltere’de Vestas fabrikasında 25 gösterici, 625 işçinin işten kovulma planına karşı 15 gün önce fabrikada barikat kurarak işgal eylemine başladı. 23 Temmuz’da Vestas fabrikasında üç işçi tutuklandı. İşçiler işlerini güvence altına alıncaya kadar fabrikeyi terk etmeyeceklerini açıkladılar. “Biz işten atılmanın bedelini ödeyeceksek onlara da bir bedel ödeteceğiz” diyen işçiler ve sendika yetkilileri tüm ülke çapında destek grevi için çağrı yaptılar. İşçi aileleri ve çevre fabrikalardan gelen işçiler fabrikanın çevresinde dayanışma için kamp kurdular.

İşçiler fabrikanın icra yolu ile el değiştirdiğini açıklayan mahkeme kararının ardından da işgal eylemlerine devam ediyorlar. Bu kararın uygulamaya geçmesinin ardından işçilere fabrikadan çıkmaları için bir saatlik zaman tanıyan uyarı yazısı gönderilecek. Tren, Deniz ve Ulaşım İşçileri Sendikası (RMT) genel sekreteri Bob Crow “mahkeme kararını verdi ama biz kampanyamıza ve işçilerin iş haklarını korumaya devam edeceğiz” dedi. Mahkeme önünde toplanan işçiler kararın açıklanmasının ardından ısıklar ve yuhalamalarla kararı protesto ettiler. ■

Hindistan: Maharashtra’da Grevler Yükseliyor

Maharashtra Üniversite Öğretmenleri Örgütününün 30 bin üyesi, 14 Temmuz’da Altıncı Ücret Komisyonunun maaş düzenlemelerini protesto etmek için greve çıktı. Öğretmenler ayrıca devlet yeterlilik testine tabi tutulan 10 bin öğretmene yapılan ayrımcılığın son bulmasını istiyorlar. Ücret Komisyonunun teklifinin kabul edilemez olduğunu belirten öğretmenler, haklarının 1 Ocak 2006 yılından başlayarak geriye dönük olarak ödenmesini istiyorlar. Talepleri kabul edilinceye kadar grevlerine devam edecekler. Yine Hindistan’da 100 bin elektrik çalışanı %60 oranında ücret artışı talep etti. 20 Temmuz’da toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasının ardından işçiler birçok bölgede 3 saat boyunca elektrikleri kestiler. 24 saat süren eylemlerin sonucunda işçiler, %30’luk ücret artışı taleplerini kabul ettirdiler. Aynı şekilde 21 Temmuz’da 8 bin doktor ve sağlık çalışanı, hükümet memurları ile eşit ücret için eylem yaptı. ■

İskoçya: Fabrika Kapatmaya Karşı 20 Bin Kişi Sokakta!

26 Temmuz Pazar günü binlerce işçi, içki devi Johnnie Walker’ın İskoçya’daki şişeleme fabrikasının kapatılmasına karşı sokaklara döküldü. Kilmarnock şehrinde gerçekleştirilen mitingde fabrikanın kapatılma kararının yeniden gözden geçiril-

mesi istendi. Mitingde patronun yanlış yaptığı, işçilere ve ailelerine ilişkin yeni bir alternatif düşünmesi gerektiği mesajı iletildi. 1820 yılından beri Johnnie Walker’a bağlı olarak işletilen bu fabrikanın kapatılmasının ardından 900 işçi işini kaybedecek. ■

Yeni Bir Hayat

■ Bir tekstil işçisi

UID-DER'le tanışmamla birlikte hayata farklı açılardan bakmaya başladım. Bu ortam ve bu ortamdaki arkadaşlardan birçok şey öğreniyorum. UID-DER benim hayatımda bir ilk ve ilk defa kendi başıma bir şeyler başara-bileceğimi gördüm, kendime olan cesaretimi bu dernek sayesinde kazandım. Ve buradan öğreneceğim çok şey olduğunu düşünüyorum. Burada birçok insanla tanıştım. İlk defa tanışmış olsak da yardımseverlikleri, paylaşımları, samimi olmaları, dayanışma içinde olmaları beni çok etkiledi. En güzeli de ben de artık o çemberin içindeyim. Bu yüzden bir sıkıntı olduğunda hepsi birlik olup çareler arıyorlar. Bu da beni çok şaşırtıyor. Belki de bu çok normal, aslında olması gereken de bu değil mi? Ama benim şaşkınlığımı mazur görün. İnsanlar sadece kendilerini düşünüyor. Benim için kimse bu kadar uğraşmamıştı. Buradaki insanlar herkesi düşünüyorlar ben de buna şaşıyorum. Buradaki insanlar işçi birliğini savunuyorlar. **Ben de şunu anladım, birlik birçok şeyi başarmak demek.** Hani derler ya "bir elin nesi var iki elin sesi var", ne kadar doğru bir söz. UID-DER hakkında söyleyeceklerim zamanla çoğalacak, oradaki bilgilerden ben de faydalanabileceğim.

Hayat sana öyle zorluklarla gelir ki, her şeyi öğrenmen için dayatır sana. Acıyı, tatlıyı, açlığı, yokluğu öğrenirsin, daha küçük yaşta olgunlaşmaya başlarsın. Bana göre insan yeni şeyler öğrenir hayattan. Hani hiç yapmam dediğiniz şeyler vardır hayatta, benim de vardı, ama **zincirlerimi kırmayı, tabularımı yıkmayı öğreten bir derneğim var artık.** Derneğim diyorum çünkü UID-DER bizim gibi işçilerin tek dayanışma yeri ve tek adresi bence. 12 Temmuz pazar günü tiyatrocuların pikniğine katıldım.

Öncesinde ilk defa tiyatro izlemeye gittim. Belki onlar profesyonel oyuncu değillerdi ama onlar daha çok emek vermişlerdi yaptıkları işe, çünkü her şeyi kendileri yapmışlar. Dekorundan tutun da aksesuara varana kadar. Oyuncular da bizim gibi işçi, insan isteyince neler yapmıyor ki. İşte davetli olarak gittiğim o tiyatro oyunundan öyle mutlu ayrıldım ki, oradaki anlatılanlar gerçek yaşanmış bir olaydı. O tarihlerde yapılanları gözlerimizle görmesek de o gün resmen yüreğimiz titredi, gözlerimiz doldu. Oyunu heyecanla izledim, hayatımda ilk defa tiyatroya gittim diyebilirim. İnanmazsınız belki ama öyle. Tiyatro oyunu bittiğinde herkes ayakta alkışlıyordu o gururumuz işçi oyununu.

İşte bu anlattığım tiyatronun oyuncularıyla bir piknik organizasyonu oldu. Yine davetliydik. Ama tek kelimeyle süper bir gündü. Bu kadar çok insanla bu da ilk pikniğimdi benim. Anlayacağınız UID-DER ilkleri yaşıyor bana. Bütün gün onları izledim, beraber kahvaltı hazırladık, buluşuk yıkadık, çay keyfi yaptık, oyunlar oynadık, şarkılar söyledik, dayanışma, yardımseverlik söz konusuydu. Samimiyet ön plandaydı, tek kelimeyle muhteşem bir gün geçirdim diyebilirim kendi adıma... Ama bitmedi. 19 Temmuz günü de denize gittik. Bir iki hafta önceden planlar yapıldı. Hazırlıklar tamamlandı. Herkes hazır ama ben yine kararsızım o gün gelene kadar. Bir gün geliyorum dedim, ertesi gün vazgeçtim, ilk defa denize gidecektim. Niye gitmek istemediğimi ben de bilemiyorum. Belki de ilk olduğu için. Hep denizi sevmem derdim ve öyle geçirtirdim. Ama gidince anladım ki her şeyin ilki başka güzel oluyor. Sabah kahvaltısı başka güzeldi, ilk defa kamyonun arkasına masaları sandalyeleri yerleştirip kahvaltı yaptım. Ama mükemmeldi. Anlayacağınız bu organizasyonların anlatılması zor, çünkü yaşamayan bilemez. Yaşadım, gördüm, söyleyecek kelimeler bulamıyorum. Beni UID-DER'le tanıştıran tüm arkadaşlara teşekkürlerimi sunuyorum. ■

Halkalı Kâğıt İşçilerinin Yanındayız!

■ Esenler'den bir grup işçi

Patronların tüm baskılarına rağmen greve çıkan Halkalı Kâğıt işçilerinin mücadelesi sürüyor. UID-DER Esenler Temsilciliği olarak, grevci işçileri çeşitli defalar ziyarete gittik. İşçiler mücadelelerinde kararlı olduklarını, haklarını alana kadar grevi sürdüreceklerini belirttiler.

Grev çadırını ziyaret ettiğimiz gün çok yoğun yağmur yağdı. Birlikte sohbet ettik, birlikte islandık, birlikte işçi sınıfının mücadelesinin önemini sloganlarla haykırdık. **"Kâğıt İşçisi yalnız Değildir!", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!", "Birleşen İşçiler Yenilmezler!", "Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!"** sloganlarını hep birlikte haykırdık.

Grev bütün işçiler için gerçekten bir anlam ifade ediyor. Greve katılanlar için de, ziyaret edenler için de. Neden mü-

cadele etmemiz gerektiğini, işçiler birlikte hareket ederse neleri başarabildiklerini buralarda daha somut görüyoruz. Karşılıklı olarak deneyimlerin aktarıldığı bir okul bu grev çadırları. Şu an biz çalışan işçiler için olduğu kadar gelecekte işçi olacak olan küçücük çocuklarımız için de öyle. Grev ziyaretine gittiğimizde bizi karşılayan işçilerin yanlarında çocukları da vardı. Gerçekten anlamlı bir bütünlüktü. Bizler yarının büyüklerine onurlu bir yaşam bırakmak istiyorsak, devamına sahip çıkmalı, bizlerin yapması gereken görevleri de onların omuzlarına yıkmamalıyız. İşçi sınıfının haklı davasını bizler bir adım daha ileriye taşımamız ki onlar daha da yukarıya taşıyabilsinler. Bu kavga kısa vadeli, birkaç günlük bir kavga değil. **Nasıl ki bizden önceki işçi kardeşlerimizden bayrağı biz devraldıysak, yarın da onlar bizden alacaklar.** ■

■ Mersin'den UİD-DER'li işçi ve öğrenciler

2 Ağustos Pazar günü, Mersin'de, 15-16 Haziran Genel Direnişini konu edinen bir İşçi Öz-egitim etkinliği gerçekleştirdik. Çoğunluğunu Mersin Limanındaki direnişleri ile patrona sendikalarını kabul ettirip işlerine geri dönen işçilerin oluşturduğu bir katılımla, önce derneğimizin hazırladığı belgeseli izledik ardından da sohbet ettik. Etkinliğimize bazı işçiler çocuklarıyla katılmıştı. Aileleriyle birlikte mücadele etmeyi öğrenen işçi dostlarımızın yine onlarla etkinliğimize gelmesi çok güzeldi. Belgesel bittiğinde "BİRLEŞEN İŞÇİLER YENİLMEZLER" sloganını coşkuyla hep birlikte attık. Verilen aranın ardından sınıf kürsümüzü kurup işçi dostlarımızla sohbet ettik.

Bilinçli ve örgütlü mücadelenin öneminden söz ederek yaşadıkları liman direnişi sürecinden örnekler veren işçi arkadaşlar oldu. Bir işçi: "**Sendikalar sarılaşmaya başladıkları zaman işçiler bir arada durarak örgütlülüğünü bozmadan sendika yönetimini işçilerin haklarını savunacak duruma getirmelidir**" dedi. Başka bir işçi ise: "**Bizler sendikalı çalışabilmek için aylarca di-**

rendik. İşimize geri döndük. Peki, mücadele bitti mi? Hayır! Asıl kavga şimdi başlıyor. Bir yandan içerdeki örgütlülüğümüzü koruyup halkayı genişletirken diğer yandan TİS sürecine gireceğiz. Biz haklarımızı direnerek kazandık ve kazanmaya devam edeceğiz. Çünkü örgütlü ve bilinçli mücadele eden işçiler yenilmezler" dedi. Bir diğeri ise: "**Bizler direniş sürecinde çok şey öğrendik. Bu öğrendiklerimizi gönüllü arkadaşlarımızla birlikte kahvelerde, mahallelerde diğer işçi arkadaşlarımıza anlatalım. İşçi Dayanışması bültenini işçilere ulaştıralım, okunsunlar haklarımızı bilerek mücadeleyi genişletelim**" dedi. Bizler de işçilerin sendikal mücadelelerinde sendikalarını denetlemesinin, yönetmesinin önemini bir kez daha belirttik. Belgeselde önemle vurgulandığı gibi, işçilerin sadece mücadelesine, özgüçlerine ve örgütlülüklerine güvenmelerinin gerekliliğinin altını çizdik. "**Yaşasın 15-16 Haziran Genel Direnişi**", "**Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği**" sloganlarıyla etkinliğimizi noktalandık. ■

"Zengin Mutfağı"

■ Esenler'den bir metal işçisi

2 Ağustos Pazar günü UİD-DER Esenler Temsilciliğinde "Zengin Mutfağı" adlı filmi seyrettik. Çeşitli fabrikalardan ve mahalleden katılan işçi arkadaşlarımızla birlikte, 1970'li yıllardaki işçi sınıfının mücadelelerini bu filmle yeniden yaşadık.

Film 16 Haziran 1970 gününden yani UİD-DER İşçi Tiyatrosunun sahneye koyduğu "**Uyanıştan Başkaldırıya**" adlı oyunun bittiği yerden başlıyordu. Teatral bir tarzda çekilen film, 15-16 Haziranda ve sonrasında nelerin yaşandığını patronların mutfağında çalışan bir işçi üzerinden anlatıyordu. Tiyatro ve film aynı zincirin birer halkası gibiydi.

20 yıldır Kerim beyin mutfağında aşçılık yapan Pehlivan Lütfü'nün yaşadığı sınıfsal çatışma etrafında örülen filmde, patronların eyleme geçen işçiler karşısında İstanbul'u terk etmesi, sonrasında ilan edilen sıkıyönetim ve 12 Mart 1971 askeri darbe sürecinde işçi sınıfının yaşamış olduğu baskılar, gözaltılar, işten atılmalar, sendikalara ve sınıf bilinçli işçilere

yönelik saldırılar, sınıfsal olarak netleşmeleri gördük. Patronlar sınıfının örgütlü işçi sınıfına karşı nasıl hareket ettiğini gördük. Birçoğumuz o dönemi yaşamadık fakat sınıfsal tarihimizi yeniden bilince çıkardık. Patronlar sınıfının yaşam biçimiyle biz işçilerin yaşam biçiminin arasındaki farkın sadece fabrikalarda değil yaşamın her alanında olduğunu gördük. Bizler ayda bir kez bile kırmızı et yiyemezken patronların köpeklerinin bile bizden daha iyi beslendiğini, hatta beslenmesinin bile bizlerin üzerine yıkıldığını filmle birlikte yeniden kavradık. 20 yıldır bu mutfakta çalışan Pehlivan Lütfü bizlere "Zengin Mutfağı"ndan sesleniyor: ayrılmak mı zor, yoksa burada kalıp çalışmak mı?

Nerede çalışırsak çalışalım önemli olan sınıfsal netliktir. Filmde de denildiği gibi; "ya o taraftansındır ya da bu taraftan. İki tarafta birden olamazsın." **Tarafını bilen işçi, sınıf bilinciyle donandığı ve de örgütlendiği oranda zenginlerin mutfağında da çalışsa ne yaptığını bilir. Ve kendi sınıfı için mücadele eder.** Yeter ki işçi sınıfının bilimiyle donanalım ve örgütlü mücadeleye katılalım.

Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz! ■

Uyanıyoruz

■ Gebze'den işsiz bir işçi

UID-DER işçi tiyatrosu 5 Temmuzda Gebze'de 15-16 Haziran direnişini anlatan bir oyun sahnelledi. Oyun alkışlarla sık sık kesildi. Salondaki yaklaşık 550 kişi oyunu coşku ile izledi. Oyun ilerledikçe bizlerdeki coşku iyice artmıştı. Final sahnesinde ağlayan insanlar vardı. Oyunda oynayan işçi kardeşlerimiz o tarihi olayı bizlere yaşattılar. İşçilerin birleştiklerinde neler yapabileceğini, örgütlü ve kararlı işçilerin önünde hiçbir gücün duramayacağını bizlere gösterdiler.

Oyun sonrasında yaşlı bir ağabeyimizin bana sarılarak ağlaması ve **"O günleri bizlere tekrar yaşattığınız için sizlere tekrar teşekkür ediyorum"** demesi, beni de ol-

dukça duygulandırdı. Babam da oyunu izleyenler arasında idi. Oyunun her anından etkilenmiş ve **"Böyle bir oyunu daha fazla kişinin izlemesini isterdim!"** diyordu. Bir sendika temsilcisi arkadaşımız da **"Zaten UID-DER'i katıldığı mitinglerde, düzenlediği etkinliklerde takdirle takip ediyorum ve bugünkü oyunu da çok beğendim"** diyerek emeği geçen herkese teşekkür etti. Bazı arkadaşlarımız oyuncuların profesyonel olduklarını sandılar. Ama kendi tanıdıkları işçi arkadaşlarını sahnede görünce çok şaşırıldıklarını dile getirdiler.

Oyun herkeste olumlu etkiler bıraktı. Türkiye işçi sınıfı tarihinde özellikle yeni nesil tarafından pek bilinmeyen 15-16 Haziran Genel Direnişini bizlere anlattılar. Biz işçi-emekçilere ve onların eşlerine, çocuklarına birlikte mücadele etmek gerektiğini anlattılar. İşte o zaman insanca yaşayabileceğimiz bir toplum inşa edebiliriz. İşçi sınıfını kör karanlığından uyandıрма çabaları için arkadaşlarıma teşekkür ediyorum. ■

■ Kartal'dan bir işçi

Derneğimizin Bostancı temsilciliğinin de "Taşeron İşçilerin Sorunları" başlığıyla bir seminer düzenledik. Etkinliğe birçok farklı sektörden ve Validebağ Devlet Hastanesi'nden taşeron işçiler katıldı.

Sermaye devletinin izlediği "her yeri rant alanına çevireceğiz, özel sermayeye açılmamış hiçbir alan kalmayacak!" politikası sonucunda, hastanelerde, okullarda ve devlete bağlı birçok farklı sektörde taşeronlaştırma alabildi-

Taşeron İşçilerin Sorunları

ğine yaygınlaştı. Bu sorunu şu anda can yakıcı biçimde yaşayan Validebağ Hastanesi'nde çalışan taşeron işçiler, etkinlikte, taşeron patronunun sözleşme uygulaması sayesinde ne kadar kâr ettiğini, "köleleştirilen" işçilerin alabildiğine ucuz işgücü haline geldiğini, hiçbir hak ve hukukun tanınmadığını dile getirdiler. Kamu Hastaneleri Birlikleri Yasasıyla birleştirilen hastanelerde, **hiçbir sosyal güvencesi olmayan**

işçiler kapı önüne konulacak ve ne tazminat hakları olacak ne de iş garantileri. Bu sorunlar karşısında **biz işçilerin örgütlü gücünden, birbirimize güvenmekten başka çıkar yolu yok.** Bu güveni UID-DER'in düzenlemiş olduğu seminerler gibi çalışmalara katılarak, bu gibi işçi örgütlerinde bilinçlenerek kazanabilir ve örgütlenebiliriz. ■

Yeter ki İste Gerisi Çorap Söküğü

■ UID-DER'li bir inşaat işçisi

Biz UID-DER'li işçiler olarak gerek fabrika önlerinde gerekse de mahallelerde ulaşmaya çalıştığımız her yerde **İşçi Dayanışması** bültenimizi işçi kardeşlerimize ulaştırmaya çalışıyoruz. Bu hafta bültenimizi dağıttığımız fabrika, İkitelli Organize Sanayi Bölgesindeki bir çorap fabrikasıydı. Önceleri fabrikanın içinde bulunduğu siteye girerken bizden rahatsız olan kimseler yokken yavaş yavaş fabrika patronu rahatsız olmaya başladı ve fabrikaya girip bülten dağıtımını yapmamızı engellemek için her yola başvurdu. Giriş kapısının güvenlik sayısını arttırdı. Sonra tanıdık olmayanların içeriye girmesi yasaklandı ama bunların hiç biri kâr etmeyince en son olarak giriş kapısına ek kapı yaptırmış. Ama bu patronun hesaba katmadığı başka bir şey vardı: **birlikten gelen güç.** Bu güç yeter ki gücüne güvensin. Bizler de

daşlara bir şekilde bültenimizi ulaştırdık.

Sömürünün had safhaya ulaştığı bu çorap fabrikasında çalışan işçiler köleden farksız bir durumdadır. Yemeklerini evden götüren, çay molası olmayan, iş yerinde suya para veren, kadınları yarım saat fazla çalıştıran ve küfürlerin havada uçuştığı bir yer burası. İşte bunun için bu patron ve yalakaları bizim o işçilere ulaşmamızı engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Peki neden engellemek istiyorlar diye soracaksınız. **Patron uyuyan devin uyanmasını istemez, uyanırsa olacakları çok iyi biliyor.** İşte bunun için bu ve benzer fabrikalardaki işçi dostlarımıza her ne kadar engellemeye çalışsalar da ulaşmalıyız, **mücadele halkasını genişletmeliyiz. YETER Kİ SEN İSTE GERİSİ ÇORAP SÖKÜĞÜ GİBİ gelir.** ■

UID-DER'li işçiler olarak bunu yaptık. Bir yolunu bulup gecenin bir yarısı yine işçi arka-

Konveyör'de İş Kazası

■ Tuzla'dan bir işçi

Organize Deri Sanayi bölgesinde bulunan Konveyör fabrikasında, yaklaşık 20 kişinin çalıştığı montaj kiti bölümünde, 19 Haziran günü gece vardiyasında bir işçi elini makineye kaptırarak iş kazası geçirdi. Parmağının üst bölgesinin bir kısmı koptu ve hastaneye götürülerek dikiş atıldı.

Konveyör fabrikasında gece çalışma saatlerinin uzun ve yorucu olması bu tür iş kazalarının yaşanmasına sebep oluyor. Uzun saatler çalışıp yorulan birçok işçi arkadaşı-

mızda çeşitli rahatsızlıklar görülüyor. Gece mide bulantıları, baş ağrıları hemen hemen hiçbirimizden eksik olmuyor. Akşam 6'da başlayan vardiya sabah 5'te bitiyor, eğer fazla mesai olursa sabah 8'e kadar çalışmak zorunda bırakılıyoruz. Aldığımız ücret düşük olduğundan dolayı birçoğumuz mecburen bu koşullara katlanarak fazla mesailere kalıyoruz. Oysaki dünyayı yaratan bizim ellerimiz ama biz işçiler bunun farkında değiliz. Bugün bu koşullarda çalışıyorsak suçlusu yine biz işçileriz. **Bunun farkında olup ellerimizi birleştirmeli, kocaman bir yumruk yaparak patronlara vurmali ve haklarımızı almaliyiz.** İşçiler birleşirse dünya yerinden oynar ve işçiler için yaşanılasi bir dünya yaratılabilir. ■

Termikel'de Ekmek, Mücadeleyle Arttı!

■ Ankara Sincan Organize'den bir işçi

Tüm fabrikalarda ve işyerlerinde olduğu gibi Termikel'de çalışan arkadaşlarımız da pek çok sorunla karşı karşıya. Servislerin yetersizliğinden, fabrika içinde klima ve yeterli havalandırma olmamasına, zorunlu mesailerden yıldır doğru düzgün zamlanmayan maaşlara kadar çözülmeyi bekleyen pek çok sorun var.

Termikel'deki işçi arkadaşlar bir müddettir bu sorunlarını çözmek için çeşitli çabalar gösteriyorlar. 2-3 ay önce yemeklerin düzelmesi için imza toplanmış ve bu imzalar idari işler müdürüne verilmişti, fakat idari işler müdürü işçilere "yemeği beğenmeyen evinden getirsin" cevabını verdi. Yemeklerin azlığı nedeniyle doymayan arkadaşlar taleplerinden vazgeçemediler ve geçen ay imzaları bu sefer patrona ulaştırdılar. İşçilerin haklarını almak için bir araya gelmeye başladığını anlayan fabrika yönetimi bu durumun erkenden önüne geçmek amacıyla, ilk olarak imzaları patrona ulaştıran arkadaşları işten attı ve imza atan diğer arkadaşlara da baskı uygulamaya başladı. Yapılan baskılar bir sonuç vermeyince de yönetim tavrı değiştirip işçilere iyi gözük-mek için elinden geleni yapmaya başladı. Hatta yemekhaneye idari işler müdürü yerine işçilerin saygı duyduğu başka bir bölüm şefi ilgilenemeye başladı. **Toplanan imzalar sonucunda, 3 tabak olan ve miktarı çok az olan yemek 5 tabağa çıkarıldı, miktarı arttırıldı ve kalitesi yükseltildi.**

Bu yaşananlardan sonra, mücadele eden tüm işçilerin gördüğü gibi Termikel'deki arkadaşlar da gördüler ki, **ömrümüzü tükettiğimiz iş yerlerimizde maruz kaldığımız kötü çalışma koşullarını düzeltmenin tek yolu birlikte hareket etmek.** Termikel işçileri bir araya geldiler, kendileri için bir şey yaptılar ve bir adım atmış oldular. Bu olay hepimize, birlikte ve örgütlü hareket ettiğimizde çok daha fazlasını yapabileceğimizi tekrar gösterdi. ■

Taşeron İşçisi Bile Değil!

■ Kartal'dan bir işçi

Merhaba arkadaşlar. ÜİD-DER'in aylık çıkardığı İşçi Dayanışması bülteninin ilk sayfasında "**Kölelik Bürolarına Hayır!**" başlığıyla yayınlanan yazıyı okuyunca bizim işyerine yeni alınan işçi arkadaşlar gözümde canlandı.

Ben Habaş A.Ş. bünyesinde bir taşeron şirkette çalışıyorum. Geçtiğimiz günlerde fabrikaya işçi alınacağını öğrendim. Ama **bu işçiler taşeron şirkete bile alınmıyordu.** Hem meraktan hem de işsiz arkadaşlara haber vermek için bu işin nasıl bir iş olduğunu araştırdım. İş 5-6 aylık bir işti ve işe alınanlar bir adamın elemanı olarak çalışacaktı. Bu işçi arkadaşları işe alan, yapacağı işi gösteren ve çalıştıran Habaş'ın şefleriydi, tabi ki yaptıkları iş de Habaş'ın işiydi. Fakat nerede olduğu belirsiz bir adamın elemanları olarak işe başlatıldılar ve sorunlar başladı. İlk önce aynı işi yapmalarına rağmen diğer işçilerden az ücret aldıklarını öğrendiler. Ama sorun bu kadar değildi, iş kıyafeti ve koruyucu malzeme alamadıkları için ve tabi ki yapılan işle ilgili eğitim verilmenden tempolu bir çalışmaya zorlandıkları için iş kazaları artmaya başladı. **Hastanede iş kazası raporu tutturmaya çalışanlar ise fabrika aranınca "bu işçi bizde çalışmıyor" cevabıyla karşılaştılar.**

Bu yazdıklarım sadece böyle çalışan işçi arkadaşların başına gelenlerden birkaçı, ama bu kadarı bile taşeron şirketi aratıyor bize. Bir de bu sistemin daha gelişmişinin yasalararak patronların hizmetine sunulmasını düşünmek bile istemiyorum. **Karşısında biz işçileri örgütsüz, dağınık ve bilinçsiz bulan patronların saldırıları bitmiyor.** Biz ise buna karşı hem de hiç vakit kaybetmeden birleşmeli, örgütlenmeli ve bu saldırılara karşı bilinçlenip "**DUR**" demeliyiz. Bunu yapabilmek için de biz işçilerin en önemli mevzilerinden biri olan ÜİD-DER'e daha çok arkadaşımızı getirmeliyiz. Ancak bu sayede patronların bu yaptıklarına boyun eğmeyip, haklarımızı alabiliriz. **Zamanı gelince de işçilerin çıkarına olan bir dünyayı sil baştan kurabiliriz. ÜİD-DER büyüsün, patronların düzeni gömülsün.** ■

Çağdaş Çorap'ta Köleliğe Doğru

■ İkitelli'den bir işçi

Işçi Dayanışması bültenimizin 16. sayısını Çağdaş Çorap'ta dağıttık. Çağdaş Çorap'ta her defasında birçok işyerindekinden daha fazla engelleme girişimleri oluyor. İşçilerin bültenimizi okumalarına engel olmaya çalışıyorlar. Çağdaş Çorap, İkitelli'de bir sanayi sitesinde kurulu ve çorap üreten bir firma. Fabrikanın koşullarını biraz açıklayınca ne kadar da "çağdaş" olduğunu ve bültenimizi işçilerin okumasını istememelerinin sebeplerini daha iyi anlarsınız herhalde.

Bülten dağıtmamızdan rahatsız olan fabrika yönetimi, sırf bize engel olabilmek için çeşitli yollara başvurdu. Kapısına eğitilmiş köpek alması, şoförleri üstümüze salmaları, en son olarak da site kapısını demir parmaklıklarla kapamaları vs.

Bu adamlar neden bu kadar önleme gerek duyuyorlar diye merak ediyor insan ister istemez. Bu merakımızı bazı işçi arkadaşlarla yapmış olduğumuz sohbetlerle giderdik. Sizlerle de paylaşalım. Her işyerinde olduğu gibi burada da işçilerin bilinçlenmesini istemiyorlar. Çünkü bilinçli işçi hakkını arayan işçi demek. Çağdaş Çorap işçisi de birçok işyerinde olduğu gibi müca-

dele deneyiminden yoksun ve bilinçsiz. Bu işyerinde ne yemek var, ne içme suyu var. Kapıda didik didik araniyorsun, içeri telefon sokmak yasak, maaşlar asgari ücret, zaman zaman hakarete maruz kalıyorsun, kimi bölümlerde kameralar tarafından sürekli takiptesin, tıpkı cezaevi. Haliyle bu koşullara dayanamayanlara kapı gösteriliyor. Doğal olarak da bu kötü koşulların duyulmaması ve işçilerin bültenimizi alarak bilinçlenmemesi için dağıtım engel oluyorlar. Yani tüm bu tedbirlerin sebebi, **"aman işçiler uyanmasın, uyanmasın ki kazı iyi yolalım!"**

Biz UID-DER'li işçiler olarak son sayımızı yine dağıttık. Dağıtım sırasında işçilerle sohbet ettik, Halkalı Kağıt'taki grevci işçilerin mücadelesini anlattık, hoş bir ortam oldu. Tabii bu durumdan rahatsız olan patronun çanak yalayıcıları da vardı, fakat bu her zaman olacak. Ve işçiler uyandırdığı zaman eminim ki onlara gereken cevabı vereceklerdir. Çünkü böyle çanak yalayıcılar bir parça kemik için işçilerin çok ağır koşullarda üç kuruşa çalışmalarına sebep olmakta ve onların geleceğiyle oynamaktadırlar. Birleşen mücadeleci işçiler bu patron yalakalarını affetmeyeceklerdir. ■

Halkalı Kâğıt Grevcilerinden Selam Olsun!

■ Halkalı Kâğıt'tan grevci bir işçi

Ben Halkalı Kâğıt Fabrikasında uzun zamandan beri çalışmaktayım. Fakat sendikamız ile işveren arasında 7 aydır devam eden toplu iş sözleşmesi uyuşmazlıkla sonuçlandığından greve çıktık. Hem de bize greve çıkmadan önce tehditler savuran patronumuza rağmen. Yok greve çıkamazsınız, yok greve çıkarsanız hepinizi işten atarım, yok sizi 6 ay bekletirim, süründürürüm, demesine rağmen!

Grevin ilk günü işveren vekillerinden iki kişi yanımıza gelerek, iki yemekhaneci kadın arkadaşımıza, "grevi bırakın, gelin çalışın" dediler. Kendilerine siz kimsiniz diye sorulduğunda, "biz grev kırıcıyız" diye bize kendilerini tanı-

tılar. Biz de böyle bir şeyi kabullenemeyeceğimizi, yaptıklarının yasadışı olduğunu söyleyerek aşağılık tekliflerini reddettik.

Ve bugün grevin 15. günündeyiz. Tüm işçi arkadaşlarımızla beraber dimdik ayakta. Çeşitli basın organlarından, demokratik kitle örgütlerinden ve sendikalardan maddi ve manevi destek sözü aldık. Yoldan geçen işçiler alkış tutup bizi destekliyor. Bu destekler gücümüze güç katıyor.

İşçi sınıfına diyeceğim şu ki; arkadaşlar işverenimize boyun eğmeyin, korkmayın, **eğer işverenimize karşı cesur durursanız kazanırsınız. Çünkü şunu unutmayın, asıl güç sizsiniz!** ■

Pharmavision Patronu İşçileri Bölüyor

■ Gazi Mahallesinden bir metal işçisi

Yaklaşık 6 aydır, Pharmavision ilaç fabrikasında çalışan işçi kardeşlerimize *İşçi Dayanışması* bültenimizi ulaştırmaya çalışıyoruz. Burası 500 işçinin çalıştığı ve DİSK'e bağlı Lastik İş'in örgütlü olduğu bir ilaç fabrikası.

İlk dağıtımlardan bu yana patronun sürekli polis çağırması ve güvenliğin fotoğraflarımızı çekmeye kadar vardığı saldırgan tutumları, bültenimizi işçilere ulaştırmamıza ve onlarla sohbet etmemize engel olamadı.

Fabrikadaki işçiler, sendikalılar, taşeron firmaya bağlı çalışanlar ve "memurlar" olarak üçe bölünmüş durumda. Sendikalı işçilerin sayısı sadece 148. "Memur" denen kesim ise çoğunluğu idari kadrolarda çalışan ve üniversite mezunu olan sendikasıız işçilerden oluşuyor. **Kendine "memur" diyen ve kendini diğer işçilerden ayıran bu kesim,**

patrondan

hiçbir anlamda hak talep edemiyor.

Örneğin, "siz neden sendikalı değilsiniz?" diye sorduğumuzda, "biz memuruz, işçi değiliz" diye cevap veriyorlar. Taşeron firmada çalışan işçiler ise oldukça çaresiz hissediyorlar kendilerini ve hiçbir şeye ses çıkaramaz durumdadır.

Sendikalı işçiler ise işyerindeki sorunlara ve diğer işçi kardeşlerinin durumuna karşı, "bizim sorunumuz değil, onların sorunu" der haldeler. Oysa "onlar" dedikleri de işçi kardeşleri. Sendikalı bir işyeri olmasına rağmen maalesef durum bu kadar vahim. Yani patron kendi çıkarları doğrultusunda işçileri bölmeyi başarmış durumda.

Üretim araçlarına sahip değilsek, yaşayabilmek için işgücümüzü satmak zorundayız, bizler aynı sınıfın bir parçasıyız demektir. Pharmavision'daki işçi kardeşlerimize sesleniyoruz; hem işten atılmaları, hem yapılan haksızlıkları engellemeyi, hem de yeni haklar kazanmayı sağlayabilecek tek şey **gerçek işçi olmaktan, yani örgütlü, bilinçli, mücadeleci işçi olmaktan geçer.** ÜİD-DER bunun için size *İşçi Dayanışması* bültenini ulaştırmaya devam edecek. Gelin haksızlıklara karşı birlik olalım. **Gücümüz birliğimizden doğacaktır.**

Brillant'ta Saldırıları Devam Ediyor

■ Kırac'tan bir işçi

Yaşanan büyük ekonomik krizle birlikte, tüm patronlar gibi BRİLLANT patronu da krizin faturasını kendi işçisinin sırtına yıkıyor. Zaten asgari ücret uygulanan bu işyerinde neredeyse **3 aydır ücretler ödenmemekte.** Mayıs ayının ücretinin ise 3 parça halinde ödeneceği duyuruldu. Üretimde hiçbir aksama olmamasına rağmen, hatta fazla mesailer, artı 12-16 saat çalışmalar hız kazanmasına rağmen işçilere ödeme yapılmıyor.

Bahane ise "kriz var". **Oysa kriz yokken de bu işyerinde işçilere doğru düzgün para ödenmiyordu.**

Vardiyalı ve uzun saatler çalışmanın olduğu bu işyerinde iş kazaları ve işten çıkarmalar neredeyse normal hale geldi. Daha bir hafta önce bir kadın işçi

makinaya parmağını kaptırdı ve parmağı eklem yerinden koptu. 30 dakika aranan parmak makinenin içinde bulundu.

Sorunlar o kadar üst üste binmiş ki, özellikle gece yemeklerinden sonra işçilerde mide bulantısı, kusma çok sık görülen olaylardan. Krizi bahane eden BRİLLANT patronu işçileri iliklerine kadar sömürmeye devam ediyor. **Bu koşullardan rahatsız olan işçiler çözümü işi değiştirmekte bulduğu için genellikle işçiler kısa süreli olarak çalışıyor.** Bunu da fırsata dönüştürmüş patronlar. Çünkü bir süre sonra işyerinden ayrılan işçilerin çoğu parasını alamıyor.

Uzun çalışma saatleriyle, yemeklerin bozuk olmasıyla, ücretlerin az ve geç verilmesiyle, cellât gibi şef ve pos-

tabaşların baskılarıyla işçileri bıktıran patronlar, işçilere huzur vermeyerek, eski olsun yeni olsun işçilerin işi bırakıp gitmesine yol açmaktalar. Özellikle böyle **yaparak eski işçilerin tazminatsız gitmesini istiyorlar,** açıkçası başarılı da oluyorlar. Anlaşılacağı gibi bu kriz BRİLLANT işçisini derinden sarsıyor.

Şöyle bir gerçek var ki, **BRİLLANT işçisi insan gibi yaşamak istiyorsa eğer, bunu işten çıkarak değil, adam gibi mücadele ederek başaracaktır.** Çalışma koşullarının iyileşmesi için BRİLLANT işçisi el ele verip ortak bir mücadele vermek, önündeki sorunları ciddiye almak zorundadır. İşçiler saldırılara boyun eğdikleri sürece her yerde kaybetmeye mahkûmdur.■

İş Yasasında Ara Dinlenmesi Uygulaması

■ Bostancı'dan bir işçi

Patronlar kârlarının artması için bizden durup dinlenmeden çalışmamızı istiyorlar. Çay ve yemek için kullandığımız süreleri çok bulup kısaltmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Örneğin çalıştığımız birçok iş yerinde kullandığımız **15 dakikalık çay molaları kaldırılıyor, öğlen saatindeki ara dinlenmesi de tam kullandırılmadan iş başı yaptırılıyor**. Birçoğumuzun iş yerinde ise doğru dürüst ara dinlenmesi uygulanmıyor. Peki, patronların keyfi olarak kısalttıkları ya da uygulamadıkları **ara dinlenme süreleri** 4857 sayılı iş kanununa göre nasıl düzenlenmiştir?

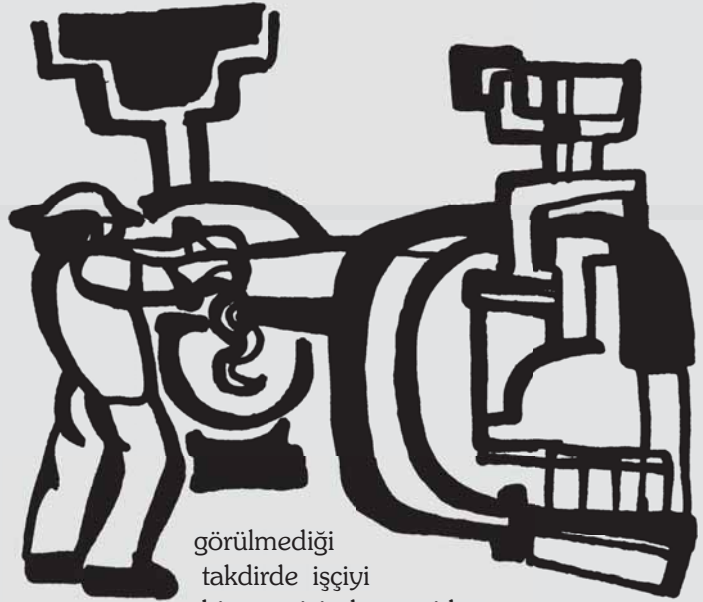
İş yasasının 68. Maddesinin gerekçesi, işçilerin yeme-içme gibi zorunlu ihtiyaçlarının sağlanması hem de yorgunluktan ve dikkatsizlikten kaynaklanan iş kazalarının azaltılmasıdır. **Yasaya göre ara dinlenmesi uygulanması zorunludur**. Maddeye göre işyerlerimizde kullanmamız gereken ara dinlenme süreleri şöyle belirtilmekte;

- 4 saat veya daha kısa süreli işlerde 15 dakika,
- 4 saatten fazla ve 7,5 saate kadar (7,5 saat dâhil) süreli işlerde yarım saat,

- 7,5 saatten fazla süreli işlerde 1 saat ara dinlenmesi verilmesi gerekiyor.

Bu süreler iklim, mevsim, gelenekler ve işin niteliği göz önünde tutularak iş sözleşmeleri ile bölünerek kullanılabilir. Örneğin; 7,5 saatten fazla çalışıyorsak 1 saat olan ara dinlenmemizi 45 dakika öğle yemeği, 15 dakika çay molası olarak kullanabiliriz. **Ara dinlenmeleri iş süresinden sayılmaz**.

Bizler işyerinde uzun saatler boyunca ve iş güvenliği olmadan çalışıyoruz. Yasada belirtilen ara dinlenme süreleri biz işçiler için yeterli değildir. **Ara dinlenmesinin iş saatinden sayılmasını ve iş saatlerinin kısaltılmasını talep etmeliyiz**. Taleplerimizi kazanabilmemiz için örgütlü ve bilinçli bir şekilde mücadele etmeliyiz. ■

görülmediği takdirde işçiyi bir ay içinde yeniden

işe alması gerektiği yazıyor. Yeniden işe başlatmama durumundaysa, en az 4 en çok 8 aylık ücret tutarında tazminat ödemek zorunda patron. Bunun yanında bütün bu süre boyunca işçinin yoksun kaldığı ücret ve diğer haklar da 4 aylık tutarlarını geçmemek üzere kendisine ödenir. Örneğin bir davada, patronun işçiyi işten atma gerekçesi satışların azalması olarak gösterilmiş fakat hâkim, şirketin satışlarının azalmasına karşılık kârının arttığını tespit ederek işçiden yana karar vermiştir. “Feshin son çare olması ilkesine uyulmadığı” tespitinde bulunarak, iş akdinin feshinin geçersizliğini ve işçinin işe iadesini kararlaştırmıştır. Bu dava ve benzeri davalar aynı kaderi paylaşan diğer işçi arkadaşlarımız için emsal teşkil ediyor. Yasal olarak bu davaların en geç 2 ay içinde sonuçlanması, temyize gidilirse de 1 ay daha sürmesi gerekir. Fakat dava süreçleri uzun süreçlerdir. Sabrımızı elden bırakmamalı, hakkımızdan vazgeçmemeliyiz. Hem yasal haklarımıza hem de birlikte mücadeleyle kazandığımız haklarımıza sahip çıkmalıyız. ■

İşe İade Davaları

■ Bostancı'dan bir grup işçi

Patronlar, kriz bahanesiyle ya da sudan sebeplerle işçileri işten atıyorlar. Sabah işe gittiğimizde ya turnikelerde kartımız okunmuyor ya da personel müdürleriyle, ustabaşlarıyla, işten atıldığımızı öğrendiğimiz kısa bir konuşma yapıyoruz. Ama daha dün, bizler o işyerinde çalışan işçiler değil miydik? Hem de patronun öz be öz “evlatları” değil miydik? Ailenin bir parçasıydık sözde. Ne oldu da şimdi bizi işten atıyorlar diye şaşırıyoruz. Böyle bir durumda şaşırılmayalım, harekete geçelim.

Bizler bu haksızlığı kabul etmemeliyiz. Patronun yazılı bildirimde bulunmasından sonra, en geç bir ay içerisinde “işe iade davası” açmalıyız. İşe iade davası açabilmemiz için, çalıştığımız işyerinde veya aynı işverene bağlı, aynı işkolundaki işçi sayısının 30'dan az olmaması gerekiyor. Ve en az 6 aydır o işyerinde çalışıyor olmalıyız. Bugün patronlar 10, 15 ya da daha fazla şirket kurarak 500 kişinin çalıştığı fabrikaları küçük küçük atölyelere dönüştürüyor. Fakat açılan davaların ardından gerçekler su yüzüne çıkıyor ve bilirkişi raporlarıyla bu durum tespit ediliyor. Eğer 30 kişiden az bir işyerinde çalışıyorsak “işe iade” değil ama “kötü niyet davası” açabilir ve “kötü niyet tazminatı” alma hakkını kazanırız.

Patron, işten çıkartmayı haklı bir nedene dayandırmalıdır ve bunu ispat etmekle yükümlüdür. İş yasasında, işverenin sebep göstermediği veya gösterdiği sebep geçerli

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • **Yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul • **Esenler temsilciliği:** Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa • **Gebze temsilciliği:** Hacihalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydınlı • **Ankara temsilciliği:** Tuzlucaıyır Mah. 586.sok no:6/A Mamak • **tel:** (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim_uid@uidder.org
Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 TL

Taşeronluk Sistemi Kaldırılsın!

İşçi sınıfını örgütsüzleştiren ve kötü çalışma koşullarına mahkûm eden taşeronluk sistemi, özel ve kamu kesiminde hızla yaygınlaşıyor. Çalışma Bakanlığının açıkladığı en son verilere göre, sadece kamu kesiminde çalışan taşeron işçi sayısı 175 bini buldu. Özel sektörde ise milyonlarca işçinin taşeron firmalarda çalıştığını biliyoruz. Son yirmi yıldır yaygınlaşan taşeron sistemi, sahip olduğumuz bir dizi ekonomik, sosyal ve sendikal haklara yönelik saldırıları beraberinde getirdi.

4857 sayılı İş Kanununun ikinci maddesi “alt işveren” adı altında taşeronlaştırmayı yasallaştırıyor. Taşeronlaştırma ya da alt işveren ilişkisi, belli bir işyerinde işin tamamı veya bir kısmının, belli bir süre ile asıl işveren tarafından, alt işverene yaptırılması anlamına geliyor.

Fabrikaların temizlik, yemekhane ve güvenlik bölümlerinde başlayan taşeronlaştırma, asıl işin yapıldığı üretim bölümlerine kadar yaygınlaştı. Bugün hemen hemen her alanda taşeronlaştırma olağan çalışma haline geldi. Hastane, okul, belediye, maden, metal... Kısacası her işkolunda işçi kardeşlerimiz taşeron firmalarda çalışıyorlar. Uygulandığı her sektörde de taşeronlaştırma, çalışma koşullarımızı iyice katlanılmaz hale soktu.

Patronlar taşeronlaştırma sistemi ile biz işçileri bölmeyi amaçladılar. Aynı fabrikada çalıştığımız, benzer işleri yaptığımız halde “kadrolu” ve “taşeron” işçi diye iki parçaya bölündük. Aynı yemekhaneden yemek yememiz, aynı servislere binmemiz, aynı saatlerde dinlenmemiz dahi yasaklandı. Kadrolu işçilere taşeron işçilerin hali gösterilerek, sessiz sedasız daha fazla çalışması; taşeron işçilere de kadrolu işçiler gösterilerek daha fazla fedakârlık yaparlarsa kadroya alınacakları söylendi. Kadrolu

işçi ile taşeron işçi arasında ücret, mesai, ikramiye, servis vb. haklar konusunda ufak ayrımlar getirilerek, ortak mücadele vermemiz engellenmeye çalışıldı, çalışılıyor. En önemlisi de, **taşeron sistemi yoluyla işyeri küçük parçalara bölünerek, sendikalaşma, işe iade davası açma gibi haklarımız yok edilmiş oluyor.**

Patronlar taşeronlaştırma yoluyla saldırılarını çok daha kolay hayata geçirmeye başladılar. Taşeron firmalarda çalışan

işçi kardeşlerimize düşük ücretle, sendikasız-sigortasız, uzun saatler boyu kötü şartlarda çalışma dayatılıyor. İşçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmıyor. Birkaç işçinin yapacağı iş, tek bir işçinin üzerine yıkılıyor. İşçi kardeşlerimiz iş kazası oranı yüksek ve ölüm riski bulunan bölümlerde önlem alınmadan uzun saatler çalışmaya zorlanıyor. Resmi tatillerin uygulanmadığı, keyfi ücret kesintilerinin yapıldığı, sık sık şirket değişikliklerine gidildiği ve angarya çalışmanın yaygınlaştırıldığı bir iş ortamı yaratıldı. Böylece taşeronlaştırma, iş hayatının geneline işsizliği, sendikasızlaştırmayı ve düşük ücretle çalışmayı yaygınlaştırmış oldu.

Taşeronlaştırma uygulamasının kimi sonuçları tersane ve sağlık alanında da kamuoyuna çarpıcı biçimde yansıdı. Tersanelerde çalışan on binlerce işçi düşük ücret almakta, sigorta primleri yatırılmamaktadır. Çoğu taşeron, 10'dan az işçi çalıştırdığı için, işçilerin sendikalaşma hakkı yoktur. İşçilerin hayatı patronların iki dudağı arasındadır. **127 tersane işçisi en basit güvenlik önlemlerini almayan patronlar yüzünden hayatını kaybetti.** Sağlık alanında da taşeronlaştırma sendikasızlaştırma, iş kazaları ve düşük ücret anlamına geliyor. Sağlık Bakanlığı bünyesinde 108 bin taşeron işçi çalışmaktadır. Her geçen gün yaşanan bebek ölümleri, hastane yangınları, bulaşıcı meslek hastalıkları gibi sağlık skandalları taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılmasından ileri gelmektedir.

Sonuçta yirmi yıldır sermayenin kârına kâr katan sistem, biz işçilerin durumunu çok daha kötüleştirdi. Taşeronluk sistemine karşı örgütlü mücadele vermezsek uzun vadede işçi

sınıfının bütününe çok daha büyük zararlar verecektir. Bu saldırılara karşı tek kurtuluş yolu mücadeleden geçiyor. Kadrolu veya taşeron işçi ayrımı yapmadan düşük ücretlere, sigortasız çalıştırmaya ve kötü çalışma koşullarına karşı birleşmeli ve mücadele etmeliyiz.

Taşeronlaştırmanın son bulması ve tüm çalışanların eşit statüde, güvenceli, kadrolu, sendikalı çalışma hakkına kavuşması için gücümüzü birleştirelim, örgütlenelim ve mücadele edelim!

YAŞASIN ÖRGÜTLÜ MÜCADELEMİZ

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!

- Gıda fiyatları ucuzlatsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!